

REALITĂȚEA

(SAU LUCRURILE AȘA CUM LE VEDEM CU OCHII)

ILUSTRATĂ

PREȚUL ABONAMENTULUI	PENTRU STRĂINĂȚE	Apare totdeanna Duminica	Redacția și Administrația:	Anunțuri se primesc la Administrație
Pe trei luni Lei 70	Jugoslevia și Cehoslovacia Lei 800	—	Cluj, Str. Regina Maria 30.	foaie cu prețuri convenabile
Pe o jumătate de an Lei 130	Pentru America \$2	Editor și Redactor: J. B. Sima	Telefon: 4-46	
Pe un an întreg Lei 250				

O NOUĂ CAPITALĂ

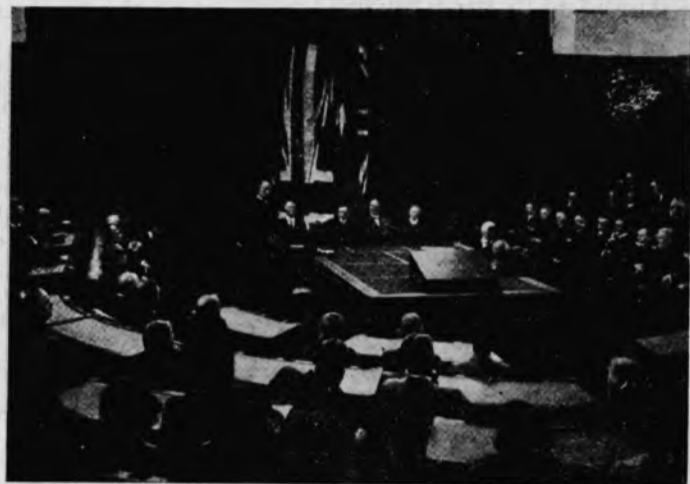
O vedere a noiei capitale luată din hotelul Canberra. La dreapta se vede edificiul bibliotecii național.

La mijloc se vede parlamentul iar la stânga oficiul telegrafic poștal.

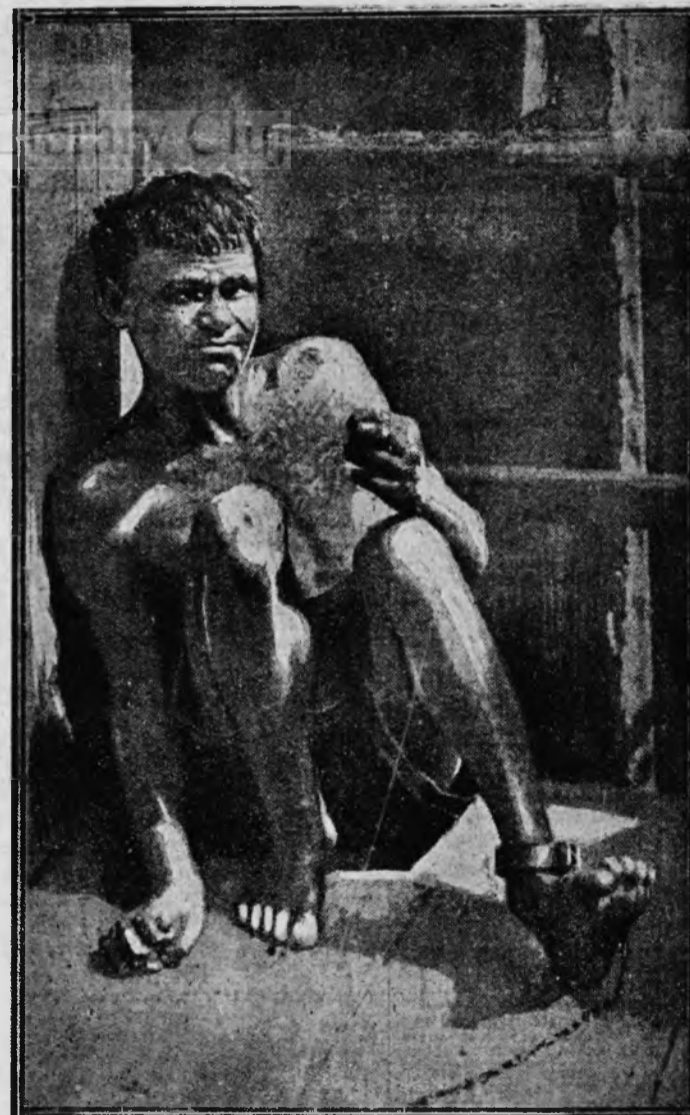
Nu la noi... ci în Australia. Parlamentul federației Australiene a hotărât înființarea unei noi capitale. Pe o câmpie pustie s'a ales locul viitoarei capitale care se va numi Canberra.

Nu se va putea construi pe o rază de 2 km. din centrul orașului, fără aprobarea guvernului. Casele clădite aci rămân proprietatea statului, cel care a clădit plătind o chirie minimă, de formă. Printre primele edificii s'a ridicat parlamentul care se vede în ilustrația noastră.

Parlamentarii australieni în noul lor local din Canberra.

Un om maimuță din Ungaria

Lumea științifică din Ungaria se ocupă mult de cazul extraordinar al unui oarecare Alexandru Acsay. La vârsta de trei ani, copil fiind și dând dovadă de instincte bestiale, Alexandru Acsay a fost închis într'un grajd, unde a trăit 29 de ani. Astăzi e în vârstă de 34 de ani. N'are aproape nimic omenesc înrânsul; urlă și mănâncă la fel cu animalele și e de-o sprinteneală de maimuță.

La oficiul de plasare se prezintă un chior.
— Cum? Ești fără un ochiu și vrei să intri paznic de noapte?

— Sigur: dorm numai cu un ochiu...

REPREZENTANȚII LUI MUSSOLINI
IN LUMEA FEMEILOR

Prințesa Verga, una dintre cele mai elegante și frumoase femei romane, a fost delegată de către Mussolini cu conducerea fascismului feminin în Italia. N'are decât 26 de ani și se spune că are o mare influență politică în lumea fascistă.

Fascismul în lumea femeilor italiene

O COMPOZITORE
FASCISTĂ

Signorina Valentina Tessier a compus noul imn fascist pentru legiunile feminine E de origine franceză.

O CONVERTITA LA CATHOLICISM

Lady Russel, soția lui Sir Odo Russell, ministru Angliei pe lângă Sf. Scaun a fost de curând convertită la catolicism și împărtășită de însuși Papa.

REALITATEA
FOAIE SĂPTĂMÂNALĂ ILUSTRATĂ
REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA
 Cluj, strada Regina Maria Nr. 36.

PREȚUL ABONAMENTULUI

 Pe un an întreg Lei 250
 Pe o jumătate de an „ 130
 Pe trei luni „ 70

PENTRU STRĂINĂTATE

 Pentru America \$2
 Iugoslavia și Cehoslovacia . Lei 300

Editor și Redactor: J. B. Sima

DUMINECĂ, 19 Iunie 1927

Convingerea dl. Gură-Cască

Personalitatea d-lui Gură-Cască se multiplică odată cu precipitarea evenimentelor sociale și politice asupra cărora d-sa își formulează părerile și hotărârile în ultima instanță. Incăpăținat ca un câțar, refractar ca o cărămidă cu același nume rfuță orice demonstrație, este dușmanul celei mai elementare formule logice și cu o seninătate imperturbabilă își debitează convingerile sale, culese la masa cafelei sau din pagina a treia a gazetelor de mare tiraj.

De o credulitate infantilă și simplist ca o femeie îndrăgostită, d-l Gură-cască se face ecoul și colportorul celor mai gogonate exagerații verbale înscrise răspândind calomniile culese, cu volubilitatea chițuței de mahala, care pretinde să facă critică socială.

Din gazetele cu care d-sa își completează instrucția și cultura, nu poate alege adevărul, nu numai că lărga sa incompetență îl țintuiește într-o anumită atitudine dar mai ales că toate gazetele din țară noastră, — indiferent de culoare politică, — răspândesc în timpurile turburi și de criză, cele mai tendențioase știri cu menirea bine definită de-a incurca lucrurile și de-a zăpăci mințile.

D. Gură-Cască suferă de-o mare suceptibilitate totdeauna se indoește de știrile bune și crede fără control vestile rele, tendențioase, subtile și sibilice. Cu cât adevărul este mai evident, clar și precis, d. Gură-cască îl respinge ca tendențios și cu cât minciuna și calomnia este mai brutală, d-sa o înmagazinează și trecând-o prin bolnava sa imaginație dă o amploare formidabilă.

Dacă d. Gură-cască mai poartă în el vibronul politice interesate, dacă prostănac și zănațec, cum l'a lăsat Dumnezeu este un idolatru al unei personalități politice proeminente, e ușor de imaginat câte balverne-pro, sau contra, — e în stare să debiteze. În atari cazuri d-l Gură-cască devine agresiv și violent, spre deosebire de d. Gură-cască independent, care e molău dezolat și plângăreț.

Dar în orice ipostază l'am privi pe d. Gură-cască d-sa are aceiași imaginație bolnavă, același raționament simplist, aceeași copilărească încredere și același patriotism tricolor, căci la toate aberațiunile ce le debitează concluzia este jalea pentru neam și țară. Dacă-i independent le plânge starea în „care le-a adus politica“, dacă e idolatru politic, — de principiu și doctrină e ridicol să mai vorbim, — tună și fulgeră, mănâncă foc și aruncă scuipat contra adversarilor, servind diferite rețete de îndreptare auzite de la idolul său.

Marea nenorocire e că d. Gură-Cască multiplicat fantastic formează ceea ce am obișnuit a numi „opinie publică.“

Iată pentru ce potrivit psihologiei mulțimei opinia publică se derulează ușor și orice vorbăreț obraznic, când e și mincinos abia și calomniator subtil, d-sa Gură-cască se poate lansa ușor în piața politică și câteodată poate crea curente.

Trăiască d. Gură-cască!

Buletin Săptămânal

Alegeri libere. — Aproape că nici nu ne vine a crede că se vor putea face la noi în țară alegeri libere. Și totuși se pare că voia Regelui nostru se va împlini. Pentru prima oară poporul va putea merge să voteze nestânjenit, fără amenințări și fără jandarmi, cu cine-i va plăcea. Reprezentanții din parlamentul de mâine, deputații și senatorii, vor fi cu adevărat aleșii Națiunii și nu aleșii jandarmilor.

Poporul, mai ales poporul din Ardeal, ține mult la dreptul său de a vota liber, și pentru prima dată i se dă libertatea toată.

În vreme de două săptămâni de când noul guvern, al d-lui Barbu Știrbey, este însărcinat cu conducerea treburilor statului, s'a lămurit și cum s'a făcut schimbarea guvernului d-lui Averescu și care e rostul guvernului de azi.

Măria Sa Vodă vrea să aleagă între partidele din țară pe cel mai puternic, adică pe acela care are mai mulți oameni de partea sa. Încă mai de mult a rugat pe d. Averescu să vadă dacă nu s'ar putea alcătui un guvern național din toate partidele mari.

D. general Averescu n'a ținut seama de voința Majestății Sale și nici n'a isbutit în ceasul din urmă să capete încrederea partidelor politice din țară.

Atunci Suveranul nostru a încredințat puțerea d-lui Barbu Știrbey, care nu ține cu nici un partid și care are încredințarea să facă alegeri libere.

De fapt astăzi lupta se dă între două partide: partidul liberal, de sub conducerea d-lui I. Brătianu și partidul național-țărănesc de sub conducerea d-lui Iuliu Maniu.

Poporul din Ardeal, a dovedit-o în mai multe rânduri, că e alături de partidul d-lui Iuliu Maniu.

În vechiul regat, în Basarabia și Bucovina deasemenea sunt mulți partizanii d-lui Iuliu Maniu și mai ales ai d-lui Mihailache, așa încât lupta va fi grea pentru liberali.

O vreme a fost vorba că între cele două partide mari național-țărăniștii și liberalii să se facă o înțelegere, după care să vină un guvern din amândouă aceste partide, dar la urmă, într-o adunare, ținută la Cluj, unde s'au adunat atâția oameni, de n'au putut încăpea în casa ziarului Patria, s'a hotărât ca fiecare partid să meargă separat.

Partidul d-lui Lupu și al d-lui Argetoianu, amândoi miniștrii în guvernul actual, s'a alipit pentru vremea alegerilor, de partidul liberal.

Dar și așa partidul național ni se pare că rămâne mai tare.

Frământările politice au oprit orice altă preocupare.

Chiar o mare nenorocire întâmplată la Constanța a trecut deabia observată.

În ziua de 9 Iunie au ars pompele care slujesc la aducerea petrolului, pe țevi, dela Plocești până la mare spre a fi încărcat în vapoare. Sunt pagube de aproape zece milioane lei. E o mare fericire că focul nu s'a întins și la depozitele de petrol care se găsesc în apropiere.

În străinătate lumea are ochii ațintiți asupra unui mare pas către pace: Franța vrea să facă un legământ cu America după care niciuna din aceste puteri nu va ridica armele împotriva celeilalte.

ARE 87... COPII

Bernard Scheinberg, din Austria superioară (aproape de granița Germană), spune revista asociației medicale din Viena, a bătut orice record...

În adevăr, Bernard Scheinberg a avut 69 de copii cu întâia soție, care a murit la vârsta de 56 ani, și 18 copii cu a doua. Nici unul n'a avut distincția de a se naște singur. Cu întâia femeie i s'au născut de patru ori câte patru, de șapte ori câte trei și de 16 ori gemeni.

La vârsta de 57 ani, el s'a căsătorit a doua oară, și familia i-a sporit cu încă alți... 18 între care de două ori câte trei, în total 87. Din aceștia 84 trăesc.

Scheinberger nici nu mai ține socoată de nepoți și strănepoți, cum în adevăr nici nu ar putea. Femeia s'a de a doua încă trăește. Ilustrația de mai sus ne arată rufăria copiilor.

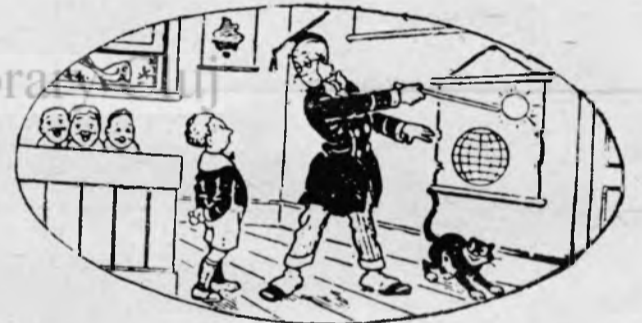
A început sezonul băilor.

»Realitatea« politică

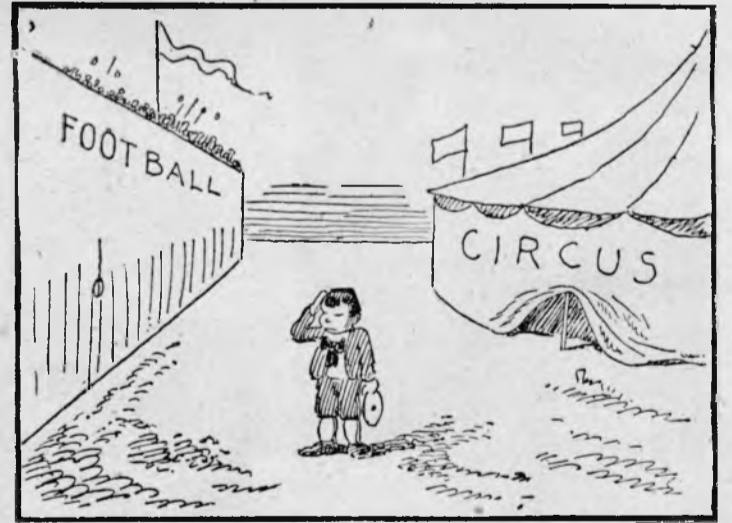
PENTRU SPATELE ANGLIEI
 Biciul Rusiei Sovietice în China.
 („Rire“ — Paris).

 Limba Angliei în China
 („Isvestia“ Moscova).

DEZARMAREA
 Se mai cufundăm un mic și învechit vapoare, ca se nu zică lumea că dezarmăm.

 România și Ungaria în cizma Italiană.
 („Isvestia“ Moscova).

 Profesorul: Poți să spui pentru ce se întoarce pământul pe axa (osia) lui în jurul soarelui?
 Bill: „Ca să nu se prăjească prea tare p'o parte.“

(„Joke and Puzzle“).

DUPĂ EXAMENE...
 I-e foarte greu... se aleagă.

— Dragă nevastă, obraznica asta de servitoare mi-a cârpit o palmă de mi s'a umflat falca...

— Și cum, tu nu i-ai restituit-o?

— Ba da, i-o cârpisem eu întâiu...

— Doamne, ce minune și cu radiofonia aceasta: ascultă muzica fără să vezi instrumentele — ce vrei minune mai mare?...

— Minune mai mare? Să vezi instrumentele fără să... auzi muzica...

RĂSPUNSUL ȘCOLARULUI

Era în ora de aritmetică, la o școală primară. Institutulur făcea cu elevii exerciții de calcul oral.

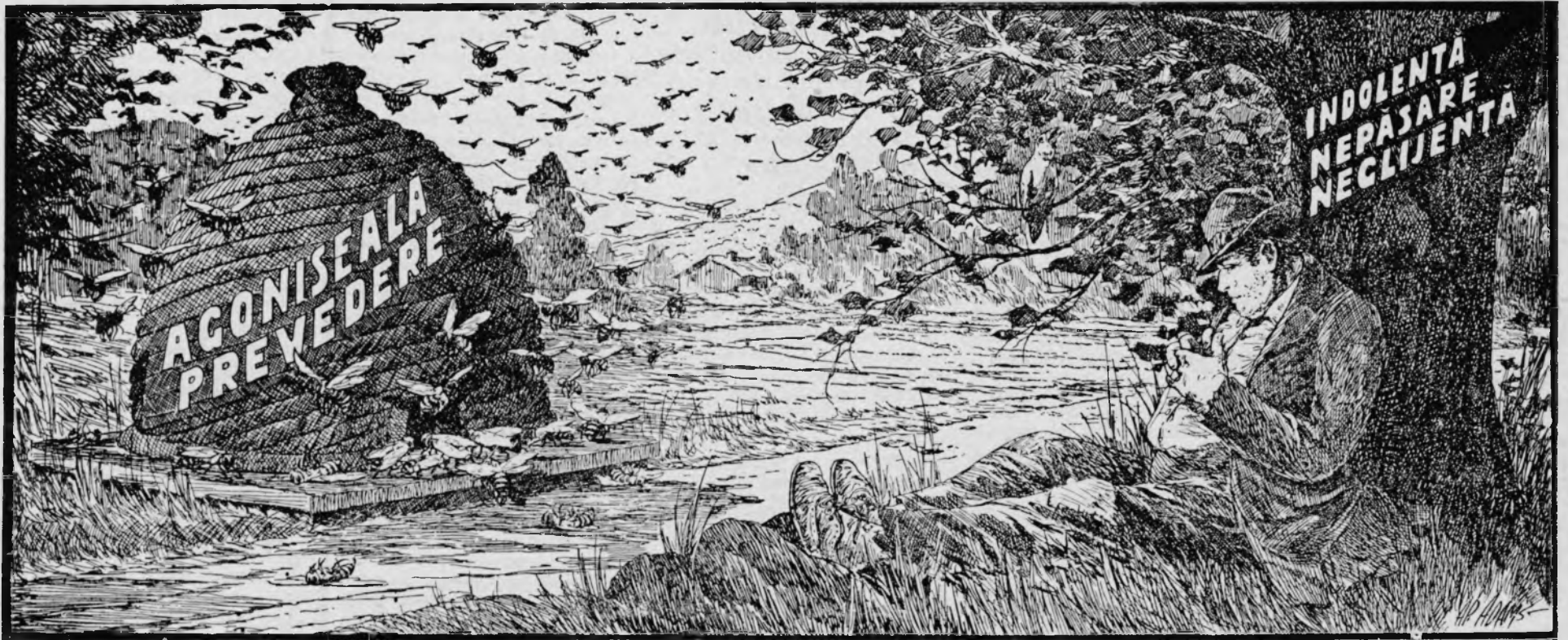
— Dacă pe masa aceasta, întrebă el deodată pe unul din micii școlari, ar fi patru pahare cu vin iar tatăl tău ar veni și ar bea unul, câte pahare cu vin ar mai rămâne pe masă?

— Nici unul domnule...

— Cum? Se răsti institutorul. Nici unul? Asta înseamnă că nu știi deloc să socotești!

— În schimb îl știn pe tata... răspunse scâncind școlarul.

ÎNTRE AGONISIRE ȘI NEPĂSARE

„Văzut-am aceasta, și le-am luat în inima mea, am căutat, și am tras această învățătură: puțin somn, puțină odihnă, o leacă de ședere cu mâinele împreunate, și sărăcia ca un hoț te va ajunge, și lipsa ca un haiduc“

VARA e anotimpul lenevirei. Suntem în vacanță. Acei cari în cursul anului au muncit din răputeri și au agonisit, trăind cumpătat prevăzători și strângători, și au știut să pună deoparte din câștigul zilnic, o parte, sunt îndreptățiți fără indoială, la o lună de odihnă a trupului și a minții lor. Au adică dreptul să fie stăpâni vreme de o lună pe timpul lor și să-l întrebuințeze cum vor.

Omul din fire nu poate suporta activitatea continuă. Ii trebuiesc și câteva ore libere, când să nu mai fie frământat de griji, și să se poată reculege și fi stăpân pe sine însuși.

Dacă oricărui om, care a muncit tot anul, îi este îngăduită o lună de odihnă, trebuie să arătăm aci, că sunt oameni pentru care tot anul este vacanță, adică vreme de odihnă, și pentru aceștia vara nu înseamnă o schimbare în felul de trai.

Acești oameni care-și risipesc și viața și energia, nu pot simți marea bucurie a odihnei ca o răsplătă meritată, aceștia în timpul anului nu pot agonisi nimic și ei n'au dreptul la vacanța, care se cuvine celui care a muncit și a cheltuit cumpătat.

Ceeac se potrivește pentru un an se potrivește la drept vorbind pentru întreaga viață. Dacă omul a trăit în tot timpul tinereții sale muncind și cheltuind cumpătat, dacă a știut să agonisiască bani albi pentru zile negre, atunci el are dreptul la odihna bătrâneții, are puțința să trăiască din ce a știut păstra, în vremea când era în toate puterile. Cine a muncit o viață întreagă, cine a știut face economii, poate fără griji să se odihniască, către sfârșitul vieții sale.

Dar de sigur odihna bătrânețelor nu se poate decât în urma economiei, prevederii și agoniselei, din timpul de când omul e în toate puterile fizice și intelectuale, spre a munci și agonisi.

Sunt oameni cari, din nefericire formează majoritatea, și cari toată viața lor, deși au muncit din greu nu se pot bucura de bătrânețe liniștită. Bătrâni, gârboviți, aduși de spate și cu picioarele tremurătoare, ei trebuie să muncească totuși mereu, să sufere și să aibe o viață amărită pentru că n'au știut, atâta vreme cât erau tineri să pună deoparte bani albi pentru zile negre. În tot timpul cât au muncit nu s'au gândit și la vacanța de care au nevoie: tot ce au câștigat au mâncat și n'a mai rămas nimic pentru zilele bătrâneței.

Priviți la ilustrația din capul acestei pagine. Câtă deosebire între omul culcat la umbra copacului și albinele care harnice aleargă ziua

întreaga, toată vara, ca să se poată odihni în timpul iernii. Nici n'ar fi trebuit să însemnăm că unul reprezintă nepăsarea, lenea și neglijența, iar celalalt agonisala, prevederea și munca. Oricine poate ghici că pe omul întins la umbră îl frământă ura împotriva albinelor harnice și sărguitoare. Fiecare zumzet de albină este pentru omul neprevăzător o mustrare și o osândire.

De cum se face ziua și până înnoptează, albina nu are odihnă. Ea nu se mulțumește să culegă sucul florilor atâta cât îi trebuie ei ca să se hrănească, ci neobosită se străduiește să adune cât mai mult ca să-și umple fagurul. Ea știe că nu poate trăi în trândăvie, că trebuie să adune miere destulă așa în cât să ajungă și pentru dansa și pentru cel care o îngrijește. Nici nu-și pierde cumpătul când fagurele încărcat de miere e luat și un altul gol e pus în loc. Fără a sta pe gânduri, reîncepe munca cu și mai mult zor.

Dar leneșul și nepăsătorul de sub copac are fața somnoroasă și trasă, îmbrăcămintea lui e desfăcută, totul e în neorânduială. Corbul de pe cracă îi prevesește zile rele.

Soarta albinelor nu trebuie să ne înduioșeze. Albina ca și omul muncitor, e fericit pentru că nu există fericire fără muncă. Albinele sunt fericite că pot munci, pentru că acesta e rostul lor în viață, și sunt fericite că la sfârșitul anului, în timpul iernii găsesc răsplata muncii lor, în mierea pe care au adunat-o.

Din păcate, milioane de tineri și în toată puterea vieții, niciodată nu-și dau seama ce este MUNCA ADEVĂRATĂ. Ei socot că a munci înseamnă a se mișca de colo-colo, a sta într'un loc de frunte de unde să poată avea, fără drept, cele de trebuință: hrana cu care să-și umple burta, hainele cu cari să se acopere și un loc unde să-și pună capul. Dar aceasta NU E MUNCA. Cei cari fac astfel sunt asemenea omului care zace sub copac. Aceștia se strecoară în viață, fără de folos și fără scop.

Munca adevărată este toată încordarea puterii, a nervilor, a voinței, a îndrăznelei, este statornicia în sulet pusă în slujba unei ținte bine hotărâtă.

Deosebirea între cel care muncește cu adevărat, și cel care muncește de formă, doar ca să trăiască de azi pe mâine, este aceeași ca deosebirea între vulturul care zboară și râma care se târăște. Unul TRĂEȘTE cu adevărat, celalt își DUCE ZILELE.

A fi de sine stăător, acesta e cel mai de preț lucru în viață. În afară de libertatea politică, despre care nu e vorba aci, mai există alte libertăți și mai de preț. Există libertatea de a nu trăi totdeauna la porunca altuia, libertatea de a fi stăpân la tine acasă, libertatea de a ști că ziua de mâine nu te găsește cu mâna goală.

Omul care muncește doar ca să trăiască de azi pe mâine nu trăiește cu adevărat, ci își TĂRĂȘTE ZILELE.

Toate libertățile de care vorbim se câștigă prin muncă sărguitoare, prin încordarea forțelor fizice și intelectuale și prin economie.

Anii trec curând. Bătrânețea vine fără să știi cum.

Bătrânețea petrecută în libertate este cea mai fericită parte a vieții, pe când bătrânețea care atârână dela prisosul și bunavoința altora, înseamnă o bătrânețe NENOROCITĂ, o bătrânețe de jale.

Sunt mulți tinerii cari vor râde de cele scrise aci. Timpul însă le va DESCHIDE ȘI LOR CCHII.

De sigur că vei putea flăcăule plin de vioiciune, să lași munca pe care ar trebui s'o faci azi pe mâine. Nu vei putea însă să INDEPĂRTEZI tot atât de ușor dela tine lipsa și necazurile de POIMĂINE. Bătrânețea te va găsi nepregătit și vei putea spune la fel cum e scris în cartea înțelepciunii: „Văzut-am aceasta, și le-am luat în inima mea, am căutat, și am tras această învățătură: puțin somn, puțină odihnă, o leacă de ședere cu mâinele împreunate, și sărăcia ca un hoț te va ajunge și lipsa ca un haiduc.“

Când alții stau în loc atunci e vremea de a merge înainte. Fiecare să se hotărăască dacă vrea să muncească pentru sine sau vrea să lenească umblând de ici colea; dacă vrea să fie liber, stăpân pe sine sau vrea să atârne

de alții, să fie stăpânit de alții. Sunt oameni cari par anume făcuți să fie trimiși de ici colea și ca piatra care se rostogolește, să nu pândă mușchi. Dacă te afli printre acest soi de oameni vina este numai a ta singur, ai vrut să fii stăpânit de alții. Dacă nu muncești destul și nu știi să agonisești din ceea ce muncești, atunci n'ai dreptul să murmuri.

Omul care nu face economie n'are dreptul să se bucure de odihna de vară și nici de odihna bătrânețelor. Părăsește gândul că numai cei bogați se pot bucura de aceste binefaceri. Ca danșii să fie bogați unul din neamul lor a muncit din greu sau poate chiar ei singuri au muncit și muncesc încă.

Muncește și tu, fă economie și cu încetul vei vedea cum răsare soarele libertății tale.

Revista noastră va arăta celor cari vor să se bucure de odihna de tot anul și de odihna bătrânețelor un plan de economie, așa cum există în toate țările înaintate. Este planul dobânzilor compuse. Acest plan se întemeiază pe câștigul fiecăruia.

Dacă cineva câștigă 5000 de lei pe lună trebuie să facă astfel ca să cheltuiască nouă zecimi din bani iar o zecime, care înseamnă 500 de lei, să o depună la băncile cari plătesc dobânzi compuse. După sistemul dobânzilor compuse orice sumă depusă se dublează în șase ani de zile.

Pentru că în numărul de față nu avem loc vom da pe rând în numerile următoare amănunțele acestui plan.

Azi ne mărginim să arătăm că cineva, care ar depune la bancă, în fiecare lună 500 de lei, adică mai puțin de 20 lei pe zi, va avea în 25 ani aproape 660,000 lei. Această sumă, este de sigur destul de însemnată pentru ca un om să poată trăi odihnit zece, doisprezece ani.

Dacă cineva ar depune la bancă 1000 lei în fiecare lună, timp de 25 de ani, adică ar depune în fiecare zi cam 30 lei—și sunt mulți acei cari numai pe țigări cheltuiesc atâta—va avea la bătrânețe adică după 25 de ani 1.546.000 lei, deși toată suma adunată de dânsul nu e mai mult decât ar fi păstrat-o acasă în ladă, decât 300.000 lei.

Vedem din aceste două pilde ce mare importanță are economia și buna gospodărie a agonisirei. În toate orașele țării noastre se găsesc bănci de seamă care păstrând banii adunați încetul cu încetul de oameni să le dea atunci când ei nu mai pot munci pe lângă capitalul adunat și dobânzile compuse care fac de două și trei ori cât acest capital.

În numerile viitoare vom recomanda băncile cari primesc depuneri cu dobânzi compuse.

Aș vrea să știu...

(Continuare)

CUM SE POT ÎMPAIA ANIMALELE
PENTRU MUZEU?

CUM SE PĂSTREAZĂ
INSECTELE?

IN CE LICHID SE PĂSTREAZĂ
SERPII ȘI BROAȘTELE?

Impăierea animalelor pentru muzeu e o operație foarte delicată, care cere multă practică.

Pielea animalelor se curăță cât mai bine de părțile moi, de carne, de sgarciuri etc. cu băgare de seamă, ca nu cumva să se smintească părul, pielea mai subțire, pencele sau solzii. După ce se lasă să se usuce la soare, se freacă părțile dinăuntru cu săpun de arsen, care înmuiind pielea o aseptizează totodată, adică o păzește de putreziciune. Se umple apoi cu paie fărâmițate, cu humbac sau cu cărpe pielea animalului și se coase așa încât forma pe care o avea animalul viu să fie cât mai bine imitată.

Atât operațiunea jupuirii cât și cea a umplerii cer o mare îndemânare și multă pricepere care nu se pot câștiga decât făcând ucenicie la un om de meserie.

D. Roth dela institutul de zoologie din Cluj e un adevărat maestru în această privință.

O carte românească care să dea indicațiuni asupra acestor lucruri n'avem, din păcate.

Cât despre insecte, cu ele treaba e mai ușoară. Orice insectă pentru colecție trebuie prioră vie. Aceasta să face — pentru cele care zboară — cu o plasă de fluturi.

Insecta nu trebuie lăsată să se sbată căci astfel își poate rupe antenele, pierde solzii, perii sau chiar membrele. După oarecare exercițiu, așa ne deprindem ca o insectă prinsă în plasa de fluturi s'o învelim în rețea, astfel încât să-i paralizăm mișcările.

Insecta se omoară apoi cu puțin cloroform sau eter. Pentru aceasta se așază insecta sub un pahar, răsturnat cu gura în jos pe o masă și punem alături de la o bucată de vată îmbibată cu una din aceste substanțe.

Spre a o păstra se trece printr'nsa un ac de oțel subțire și se înfige vârful acului într'o bucată de plută.

Bucățelele de plută cu insecte, se păstrează într'o cutie închisă în care presărăm naftalină.

Serpii, broaștele și orice altfel de animale mici se păstrează în borcane de sticlă, bine închise în care turnăm, așa încât animalul să fie pe dea întregul acoperit, spirit (alcool) de 98°.

Dacă vasul nu e bine închis alcoolul se evaporă. Se recomandă, imediat după uciderea animalului, înainte de a-l pune în boccan facerea unei injecții cu formol.

Clientul: — Cum? Își permite patronul să-mi ceară 300 lei pentru două porții de mâncare când eu am rămas tot flămând?

Chelnerul: — Nu face nimic: plățiți și vă asigur că vă piere pofta de mâncare...

Scriitorul Pisălog merge într'o zi la un editor:

— Uite am adus ultimele nuvele pe cari le-am scris. Cred că sunt foarte frumoase: când le-am citit mamei a plâns... Le publicați?...
— A! Mulțumesc, dar mai bine ar fi să le păstrați pentru D-vs... să nu mai plângă și alții... banii pierduți...

Intr'un tramvai arhiplin se urcă un ofițer invalid, uitându-se de jur împrejur după un loc. O fetiță mică sare jos de pe genunchii mamei sale și foarte afectată spune sârmanului invalid:

— Poftim, ocupați locul!

Să ne îmbogățim cunoștințele

„Luminează-te și vei fi.“

Cine vrea să se deosebiască de animalele, care umblă căutând în jos și sunt sclave ale pământului, cată să priviască în jurul său, să pătrundă înțelesul minunat al firii și adunând cunoștințe să merite cu adevărat numele de „stăpân al naturii“.

Raza „Diabolică“ a lui Matthews

GRINDELL Matthews, un inginer englez, lucrează la perfecționarea descoperirii sale. Domnia-sa a găsit anume o rază, care poate ucide un șoarece, poate paraliza un om, poate provoca explozia depozitelor de munițiuni, poate opri un motor de avion, în sbor, însăfârșit o rază adevărat drăcească.

De sigur că nu e greu să ne inchipim ce-ar putea însemna războiul cu asemenea raze perfecționate!

Dar să vedem care sunt bazele științifice ale descoperirii făcute de inginerul englez.

De curând am vorbit în revista noastră despre „unde și vibrațiuni.“ Cititorii știu din cele scrise atunci, că o rază de lumină albă, trecând printr'o prismă, se descompune în șapte culori, sau radiațiuni, vizibile, pentru ochiul nostru, și care se urmează astfel: violet, indigo, albastru, verde, galben, portocaliu și roșu.

Dar dincolo și dincoace de acest spectru vizibil, există alte radiațiuni, „invizibile“ pentru ochiul nostru, dar care se manifestă în multe chipuri, și de care zi de zi învățăm să ne folosim mai bine, pentru că oamenii de știință le studiază tot mai aprofundat. Dincolo de violet avem pe rând: „ultra-violetul“, „razele X“, „radiațiunile radiului.“ Și dincoace de roșu, avem „infra-roșu“ și „unde herziene“ (cele ale telegrafiei fără fir).

Dar rezele Matthews unde se așază oare? Până acum se știe ca razele X și radiațiunile radiului pot produce tulburări mari în organism, pot omori chiar un organism viu. Accidentele necerocite ale radiologilor sunt o dovadă tristă. Dar acțiunea acestor raze e totdeauna foarte înceată și pe de altă parte raza de influență e foarte mică: cel mult câțiva metri.

De cealaltă parte a spectrului, radiațiunile infra-roșii, care transportă energia calorică, pot — la o depărtare de 30-40 metri — să ardă țesutul viu sau să provoace explozia unei pulberi. Dar n'ar putea, oricât ar fi de puternice, să strice magnețului unui motor.

În ceace privește undele herziene, toți radioamatorii (telefon fără fir) știu că acestea nu sunt de fel periculoase.

Rezultă că radiațiunile Matthews nu pot fi, desigur, nici una din razele cunoscute ale spectrului, care azi e bine studiat, pe de-a întregul. S'ar putea, cel mult, ca „raza diabolică“ să fie alcătuită din împrennarea a două sau mai multe radiațiuni: pe deoparte, bunăoară, un fascicol de raze „ultra violete“, care ar face ca aerul, pe tot drumul parcurs, să devină bun conducător de electricitate și apoi, prin acest aer s'ar trimite, pe de altă parte, un curent electric alternativ, cu efecte atât de periculoase și chiar omoritoare.

Lucrul nu e imposibil din punct de vedere teoretic.

Deocamdată să păstrează cel mai mare secret asupra cercetărilor, făcute în această direcție, căci razele diabolice, dacă nu vor suprima războiul, vor schimba și mai mult aspectul lui, atunci când nu se vor mai putea întrebuința nici avioane și nici explozibile.

În Țara lui Tut-Ankh-Amon

Templul funerar al reginei Hatisu

DUPĂCE a stat patru mii de ani sub nisip, acest mormânt a fost scos la lumină acum treizeci de ani.

Așezat într'o văgăună a deșertului teban, dincolo de valea Regilor și a Reginelor, acest templu și acest mausoleu au fost clădite, de către regina Hatisu, care a domnit în Egipt, acum patru mii de ani.

Myriam Harry, un egiptolog care a vizitat aceste ruine, de curând, spune că melancolia mândră și bogăția funebră a acestui mormânt regal, nu poate fi întrecută de nimic. E construit din pietre mari, ridicate în formă de pereți, în jurul unei văgăuni a deșertului... și în fundul acestei pânii, tăiat din aceeași piatră, dar mai strălucitoare, terase palide, scări blonde, portice, coloane a căror culoare s'a șters, merg de se împreună cu stâncile luminoase, se perd în întunecimile abisurilor.

Fotografia aceasta e una dintre cele dintâi, care s'au făcut, ale templului lui Hatisu „vechea regină“, a cărei imagine se găsește în muzeul dela Cairo, cu tichia de faraon în cap și cu barba de divinitate, care forma atributul stăpânirii.

PELICANII LA VÂNĂTOARE

Sburând deasupra apei, ceata de pelicani a zărit, prin transparența undelor, mulțimea peștilor care înotau. Și toți pelicanii s'au năpustit asupra pradei, căci ei consumă o cantitate enormă de pești. Nu se mulțumesc numai să-și astâmpere foamea, dar își fac și provizii. Ciocul lor are în partea de jos (mandiabula inferioară) un buzunar larg, care le slujește drept cămară de provizii.

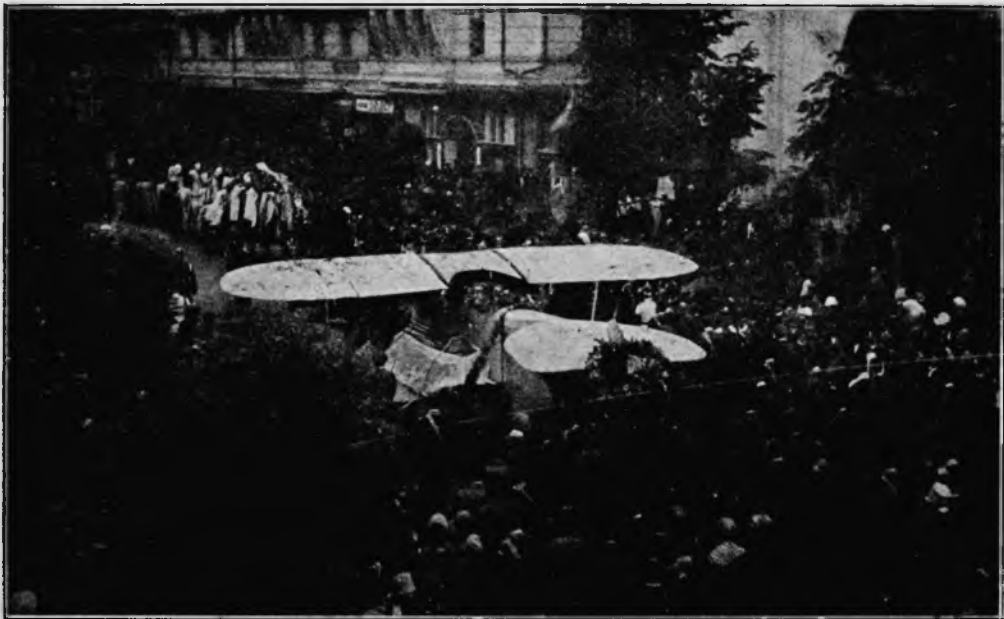
MCRSA

Calul de mare sau morsa e un animal de apă, care trăiește prin mările nordice.

S'a numit nu fără temei „vaca cu dinți mari.“ Caninii maxilarului de deasupra, care strâng maxilarul de jos, au o lungime de peste 60 de centimetri. Servesc anima'lului ca arme de atac și cu ele, adesea cufundă corabia vânătorilor, care urmăresc morsele, pentru pielea și fildesul lor.

Înmormântarea celor două victime ale accidentului de aviație din Dej

Săptămâna trecută a avut loc la Cluj funeraliile celor doi sburători cari au fost victimele în accidentului dela Dej: Căpitanul Laurențiu Teglariu și sublocotenent Nicolae Aldea. Coscingurile au fost așezate fiecare pe câte o aripă de avion și cortegiul a străbătut astfel orașul.

VICTIME ALE MODEI

Moda a făcut totdeauna victime printre devotații ei. Chinezoaicele și japonezele și-au torturat picioarele spre a le face cât mai mici. Turcoaicele de altă dată au fost adesea în pericol de moarte prin indigestiile pe care și le provocau mâncând mult ca să se îngroșe după modă.

În Africa de Sud indigenii mai să-și smulgă urechile și nasul din rădăcină, încercându-l cu tot soiul de belciuge și lanțuri grele de fer.

Nici albiu civilizați nu se lasă mai prejos: nu e prea demult vremea când europencele își strâneau trupul în tot felul de fiare — numite corsete — spre a păstra trupul svelt iar azi ca să slăbiască multe femei depe la noi se lasă să moară aproape de foame.

Indigenii din Togo (Africa) au stabilit însă recordul, prin sacrificiile făcute pe altarul modei. La dânsii coarnele de vită, ca podoabă, sunt semnul nobleței și al virilității. Aceste coarne nu se atârnă numai ci se grefează, se altoiesc în carne. Cu cât numărul de coarne, pe care le poartă cineva pe spinare e mai mare, cu atât acela ocupă un rang social mai înalt.

D. Maior Măndrescu, comandantul grupului 5 Aviație, rostește cuvântarea de rămas bun, a celor doi aviatori.

O MASĂ DIN 6000 DE BUCĂȚI

Masa de mai sus e compusă din 6 mii de bucăți, la care d. S. M. Perry, din Midian (America), a lucrat în orele libere timp de un an și jum.

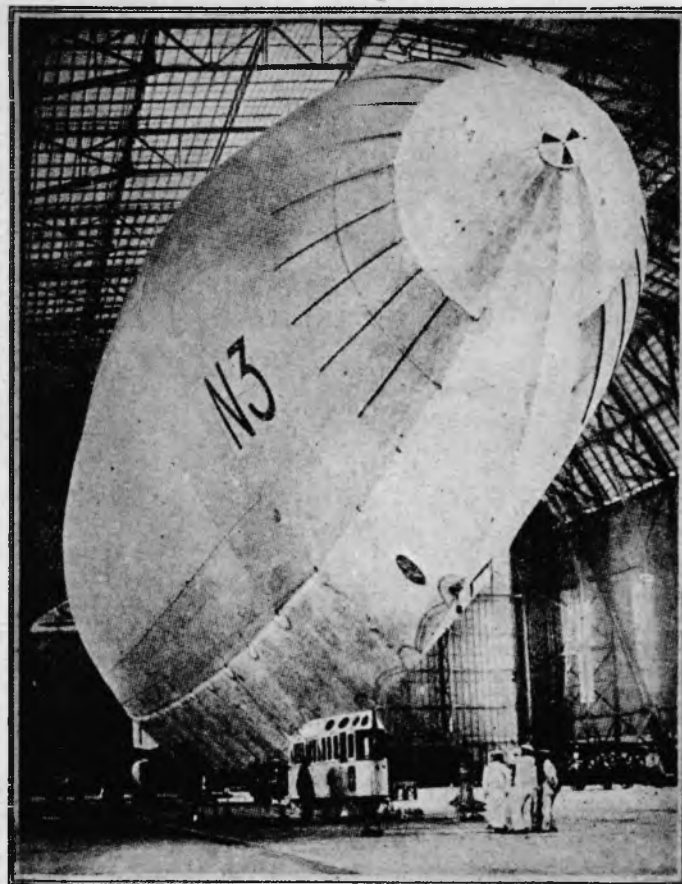
REGELE PERLELOR

Gaveshy Lal, regele negoțului de perle din India, în timpul unei călătorii dela New-York la Londra a fost păzit de 180 de polițiști — Regele perlelor aduce la Londra pietre prețioase în valoare de 500 milioane lei. Indărățul său se vede paznicul său personal, care e gata în orice clipă să ucidă pe cel care i-ar ataca stăpânul.

CEA MAI MARE CARTE DIN LUME

Registrul Camerei de Comerț din Los-Angeles unde se înscriu toți vizitatorii orașului, e cea mai mare carte din lume.

ȘI JAPONEZII SE SILESC SĂ FIE ÎN FRUNTE CU AVIAȚIA LOR. — Dirijabilul No 3 care de curând a ieșit din hangarele dela Kasuwi-ga-Ura Lagoon, unde a fost construit.